

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Luimige Reis langs den Rijn

Hood, Thomas

Amsterdam, 1840

[Text]

[urn:nbn:de:bsz:31-140259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-140259)

er ook geene te verwachten. Men heeft mij slechts naar den tijd gezonden; even zoo als andere lijders aan wier herstel getwijfeld wordt, naar Wadswortden ingeschreept, omdat hunne bekransing niet tegen hoonne vreesen zoude krijgen. Mijne tante is zoo honds als naar gewoonte valt, dat zij haren zinnen crosen niet zal overleven, maar, het verheugt mij zelfs te kunnen vernemen, dat zij hem spoedig zal verlossen, om te vermoeden, dat zij hem spoedig zal gen zal. Wat mijn' neef aangaat, die is in de stad en WAARDE GERARD!

Om den eigenaardigen stijl van een gezondheidsbulletin te ontleenen: «Onze hypochondrist heeft een' slechten nacht gehad, maar is vrij van koorts, en men voedt eenige hoop op zijne spoedige herstelling.»

Het geval is, dat wij heden morgen zeer ongerust werden over de langdurige afwezigheid van het hoofd der familie. Het ontbijt was gereed — de thee gezet en werd koud — maar oom was er nog niet. Alzoo hij gewoonlijk vroeg opstaat, verwekte die bijzonderheid eerst verwondering, toen ongerustheid, en eindelijk vrees. Mijne tante keek bedrukt, ernstig, en ten laatste bekommerd, dat haar broeder zijne voorspelling vervullende, inderdaad overleden was. Eindelijk werd ik zelf zenuwachtig, en nam de vrijheid van naar de slaapkamer des vermisten te gaan, en daar deed zich een schouwspel voor mijne oogen op, waaraan ik thans nog zonder te lagchen niet kan denken.

— Verbeeld u mijn' lieven oom daar met zijne oogen wijd open op zijn' rug liggende op eene echte Duitse rustbank — eene soort van houten bak of trog, maar

die hem zoo veel te kort was, dat zijne beenen een half el aan iedere zijde van de beddeplank overhingen. Boven op zijne borst en zijne maag van zijne kin af tot aan zijne knieën toe lag een hoog kussen of dekbed van een vrolijk gekleurd chits, en aan elken der hoeken met eene groote kwast opgeschikt. Het geheel scheen meer voor sieraad dan tot rust en gemak ingerigt. Uit vrees van dit stuk in wanorde te brengen, kon hij, toen ik binnenkwam, niet anders doen, dan zijne oogen naar mijn' kant heenslaan, en toen hij begon te spreken, was het met eene stem, welke uitgespuet scheen van ongemak en vermoeijenis. »FRANK! welk een' allerellendigsten nacht heb ik doorgebracht!» — Daar twijfel ik niet aan, dacht ik, ziende hoe hij toegetakeld lag. »Ik heb geen oog digt gedaan.» — »Natuurlijk» dacht ik wederom in stilte. »Hebt gij ooit zulk een ding gezien?» met eene ligte beweging van zijne oogen naar het dekbed. »Ik schudde mijn hoofd. »Indien ik mij bewoog, gleed het af, en indien ik stil lag, kreeg ik de kramp.» Met een onderdrukt gekerm, »FRANK! zoo waar, ik heb mij den ganschen nacht niet meer dan eenmaal kunnen omgooijen.» Ik waagde hem onder het oog te brengen, dat hij welgedaan zoude hebben, om dien overlast weg te schoppen, en naauwelijks waren de woorden over mijne lippen of het bonte dekbed lag op den vloer. Dit scheen hem verligting te verschaffen: het was als of een zwaar pak hem van het hart was genomen: hij haalde eens ter dege adem en ging toen half overeinde op zijn' elleboog rusten. »Gij hebt gelijk, FRANK! Ik ben een dwaas geweest, dat is niet anders — maar dat komt van die vreemde ge-

woonten, waarop men niet verdacht konde zijn: ik denk, dat mijne zuster wel verlegen over mij zal geweest zijn?" — Ik gaf een wenk van bevestiging. — »Ja — ik zal den een of anderen dag dien weg opmoeten, dat is zeker. Wel, het zijn bedden om een mensch te vermoorden. Het is onmogelijk er op te slapen — maar ik denk, dat de Duitschers er den ganschen nacht op zitten te rooken. In allen gevalle, ik verwed er mijn leven onder, dat hier in het gansche land geen luiaard te vinden is." »

Dewijl hij thans de voorbereidselen maakte om op te staan, liet ik hem alleen, om naar de ontbijttafel te gaan, alwaar hij zich weldra bij ons kwam voegen. Toen hij was gaan zitten en zich een boterham gesmeerd had, kwam hij op het onderwerp terug. »FRANK! ik heb over die manier van slapen nagedacht en ben er achter gekomen. Geloof mij op mijn woord, de Duitsche bedden zijn even als de Duitsche vertelsels, vol van tooverwerk en duivelarij, alsof iemand ze na een' akeligen droom geschreven had. Ik geloof, dat ik sedert dezen nacht zelf eene historie zoude kunnen schrijven, zoo als die van den Duivel en Dr. FAUST. Ik ben overtuigd, dat ik al die spoken zoude gezien hebben, zonder dat ik rauw varkensvleesch gegeten had, zoo als die schilder, hoe heet hij ook? — ten minste, indien ik slechts had kunnen slapen. Daar ligt u een kussen op het lijf — ik geloof, dat het eene peluw is — ja, waarachtig niets anders dan eene peluw voor de nachtmerrie, om er op te gaan zitten. — »En dan," voegde mijne tante er bij, »zijn die buitenlandsche bedsteden zoo bekrompen — men kan er